

วารสาร การพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา

Nursing Public Health and Education Journal

ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2561 ISSN 0859-3949

แนวทางการพัฒนาเด็กปฐมวัย อายุ 1 เดือน ถึง 2 ปี

* เดชา ทำดี, จุฬามาศ โชติบาง, เนตรทอง นามพรม, อุษณีย์ จันทะเวช, พิชรี วรกิจพูนผล

การพยาบาลแบบการจัดการรายกรณีกลุ่มเสี่ยงโรคเบาหวานชนิดที่ 2 ในชุมชน

* อภิชาติ ใจใหม่, กฤตพัทธ์ ศิภรณ์

ประสบการณ์ของพยาบาลในการหย่าเครื่องช่วยหายใจของผู้ป่วยวิกฤต

* ขวัญฤทัย พันธุ์, ทักษิภา ชัยวรรัตน์

การออกกำลังกายเพื่อควบคุมระดับน้ำตาลในเลือดของผู้ป่วยเบาหวานชนิดที่ 2 ในประเทศไทย: การสังเคราะห์งานวิจัยอย่างเป็นระบบ

* ชลลดา ดิยะวิสุทธิ, ศิริพรพิมล ชัยสา, อัศนี วันชัย, ชลธิมา ปิ่นสกุล

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ในการรับทราบยาต้านการแข็งตัวของเลือด การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรม
การจัดการตนเองของผู้ป่วยภาวะหัวใจเต้นผิดจังหวะแบบสั่นพริ้วที่ได้รับยาต้านการแข็งตัวของเลือด

* พรณิ ไทศาลทักษิณ, อภิรัตน์ คำเงิน, จันทรีจิรา ยานะชัย, ณัฐติมาภรณ์ เคนทงษ์

โปรแกรมการพัฒนาทักษะผู้ดูแลผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย

* ชลียา วามะสุน, นุสรา ประเสริฐศรี

การพัฒนาการดูแลแบบประคับประคองผู้ป่วยมะเร็งระยะท้ายแบบบูรณาการไร้รอยต่อ โรงพยาบาลศรีสะเกษ

* มัทนา จิระกังวาน, ศิริรัตน์ จันตรี

ปัจจัยที่มีผลต่อการปลดการชักในผู้ป่วยโรคลมชักต้อยา

* จินนัชชา สมสิทธิ์, ชุติศักดิ์ ลิ้มไพบ, อติมา วัฒนวิจิตรกุล

ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับภาวะซึมเศร้าของผู้สูงอายุโรคเรื้อรังในชุมชน

* อรัญญา นามวงศ์, เอกพันธ์ คัมภีระ, คอย ละอองอ่อน, วิชรี ไชยจันดี

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแย่งแย่งในชีวิตของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

* นันทิกา อนันต์ชัยพัทธนา, ดลฤดี เพชรขว้าง, สุทธิณี มหามิตร วงศ์แสน, เกศินี การสมพจน์

รูปแบบการจัดการสุขภาพของผู้สูงอายุเชิงพุทธบูรณาการ: กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบ้านต๋อม จังหวัดพะเยา

* สมศรี สัจจะสกุลรัตน์, เทพประวิณ จันทร์แรง, พระครูพิพิธ สุตาทร

ผลของโปรแกรมการจัดการด้านการยศาสตร์ต่อการแก้ไขอาการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อจากการทำงาน
ของกลุ่มสตรีปักผ้าชาวไทยภูเขา อำเภอปง จังหวัดพะเยา

* ณัฐพล ทนุติ, น้ำเงิน จันทรมณี, บุญลือ ฉิมบ้านไร่

การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อสังคมของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

* ณัฐกฤตา งานมณีฤทธิ์

แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำทางการศึกษาและการบริหารงานวิชาการที่ส่งเสริมประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษา
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

* พระจันทร์ทอง จันทโชติ, อุทัย ภิรมย์รัตน์

การรับรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

* ทักษิภา ชัยวรรัตน์, จรรยา แก้วใจบุญ, วรณิภา เวียงคำ

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการจำหน่ายเครื่องตีแอลกอฮอล์ให้เยาวชนของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษา
ในจังหวัดอุดรธานี

* พงษ์ศักดิ์ อ้นมอย

วารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2561 ISSN 0859-3949

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานวิชาการในรูปแบบรายงานวิจัย (Research Article) และบทความปริทัศน์ (Review Article) สาขาการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา

กำหนดการออกวารสาร

ทุกๆ 4 เดือน (ปีละ 3 ฉบับ)

มกราคม – เมษายน

พฤษภาคม – สิงหาคม

กันยายน – ธันวาคม

เจ้าของ

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

312 หมู่ 11 ต.บ้านต้อม อ.เมือง จ.พะเยา 56000

โทรศัพท์ 0-5443-1779 โทรสาร 0-5443-1889

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.เวทิน นพนิตย์

ผู้อำนวยการ Professional Associates of Thailand

ดร.ธานี กล่อมใจ

ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

บรรณาธิการ

ดร.ทักษิภา ชัชรรัตน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ดร.กฤตพัทธ์ ฝึกฝน ดร.ปรีศนีย์ สมบัติ

เลขานุการ

อาจารย์จรรยา แก้วใจบุญ

อาจารย์สมศรี ทาทาน

อาจารย์อัมพร ยานะ

อาจารย์วรัญญากร โนใจ

อาจารย์จิตติพร เรือนกุล

นายเอกชัย หมั่นขัติย์

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.อุทัย ภิรมย์รัตน์

มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น

รองศาสตราจารย์ ดร.ประวิต เอรารวรรณ์

รองเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.สุดาร์ตน์ สิทธิสมบัติ

มหาวิทยาลัยเนชั่น

รองศาสตราจารย์ ดร.สุรพล นธการกิจกุล

คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดชา ทำดี

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สิงห์ตง

สำนักวิชาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีสุรนารี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมานจิต ภิรมย์รัตน์

ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต

มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น

ดร.บรรจง ไชยรินคำ

มหาวิทยาลัยพะเยา

ดร.ประจวบ แผลมหลัก

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

ดร.สุภาภรณ์ อุดมลักษณ์

มหาวิทยาลัยเนชั่น

ดร.นุสรุา ประเสริฐศรี

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี สรรพสิทธิประสงค์

ดร.สุชาดา อินทรกำแหง ณ ราชสีมา

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี สวรรค์ประชารักษ์

นครสวรรค์

ดร.ดาราวรรณ รองเมือง

วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

ดร.ดลนภา หงส์ทอง

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา

สารบัญ

	หน้า
• แนวทางการพัฒนาเด็กปฐมวัย อายุ 1 เดือน ถึง 2 ปี	3
• การพยาบาลแบบการจัดการรายกรณีกลุ่มเสี่ยงโรคเบาหวานชนิดที่ 2 ในชุมชน	17
• ประสบการณ์ของพยาบาลในการหยาเครื่องช่วยหายใจของผู้ป่วยวิกฤต	29
• การออกกำลังกายเพื่อควบคุมระดับน้ำตาลในเลือดของผู้ป่วยเบาหวานชนิดที่ 2 ในประเทศไทย : การสังเคราะห์งานวิจัยอย่างเป็นระบบ	39
• ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ในการรับประทานยาต้านการแข็งตัวของเลือด การสนับสนุนทางสังคม กับพฤติกรรมการจัดการตนเองของผู้ป่วยภาวะหัวใจเต้นผิดจังหวะแบบสั่นพริ้วที่ได้รับการรักษาต้านการแข็งตัวของเลือด	49
• โปรแกรมการพัฒนาทักษะผู้ดูแลผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย	60
• การพัฒนาการดูแลแบบประคับประคองผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายแบบบูรณาการไร้รอยต่อ โรงพยาบาลศรีสะเกษ	70
• ปัจจัยที่มีผลต่อการปลดการชักในผู้ป่วยโรคลมชักตื้อยา	84
• ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับภาวะซึมเศร้าของผู้สูงอายุโรคเรื้อรังในชุมชน	94
• ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแข็งแกร่งในชีวิตของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา	106
• รูปแบบการจัดการสุขภาพของผู้สูงอายุเชิงพุทธบูรณาการ : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบ้านต๋อม จังหวัดพะเยา	120
• ผลของโปรแกรมการจัดการด้านการยศาสตร์ต่อการแก้ไขอาการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อจากการทำงานของกลุ่มสตรีปักผ้าชาวไทยภูเขา อำเภอปง จังหวัดพะเยา	133
• การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อสังคมของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา	144
• แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำทางการศึกษาและการบริหารงานวิชาการที่ส่งเสริมประสิทธิผล ของโรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	157
• การรับรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา	168
• ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนของผู้ประกอบการร้านค้า โดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุดรธานี	180

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ให้เยาวชนของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษา ในจังหวัดอุดรธานี

พงษ์ศักดิ์ อ้นมอย
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจภาคตัดขวางครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษา และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประกอบการร้านค้าจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 148 คน ทำการสุ่มอย่างเป็นระบบ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามระหว่างเดือนมกราคม- ธันวาคม2560 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบสถิติไค-สแควร์ ผลการศึกษา พบว่า ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนร้อยละ 69.6 ดัดป้ายโฆษณา ร้อยละ70.2 ไม่สอบถามอายุ ร้อยละ 46.6ไม่ตรวจบัตรประชาชน ร้อยละ 51.4 และวางโซว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 54.1ผู้จำหน่ายมีความรู้เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 54.1 และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ วางโซว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ($OR_{Adjust}=54.11, 95\% CI: 7.49-390.82$) การขายแบบให้ลูกค้าบริการตัวเอง ($OR_{Adjust}=15.25, 95\% CI: 1.97-117.98$) การตรวจสอบบัตรประชาชน ($OR_{Adjust}=13.51, 95\% CI: 3.16-30.81$) เพศ ($OR_{Adjust}=7.73, 95\% CI: 1.32-45.12$) การสอบถามอายุของผู้ซื้อ ($OR_{Adjust}=7.32, 95\% CI: 1.74-30.81$) และการถูกตรวจสอบตามกฎหมาย ($OR_{Adjust}=6.99, 95\% CI: 1.47-33.20$) ตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนได้ ร้อยละ 73.7 ($Pseudo R^2=0.737$)การศึกษาครั้งนี้เห็นว่าผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีวางโซว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ณ จุดขายและการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แบบให้ลูกค้าบริการตัวเอง ดังนั้นรัฐบาลและคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ควรบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อควบคุมการเข้าถึงและการจำหน่ายแอลกอฮอล์ให้กับเยาวชนและป้องกันปัญหาที่ตามมา

คำสำคัญ : การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เยาวชน ผู้ประกอบการร้านค้า

Factors Associated with Selling Alcohol to Adolescents by Retailers in the Vicinity of Educational Institutions in Uttaradit Province

Pongsak Onmoy

Faculty of Science and Technology

Uttaradit Rajabhat University

Abstract

The Cross-sectional study aimed to study the behaviors of selling alcohol by entrepreneurs surrounding educational institutions and to explore factors associated with alcohol selling to adolescents by retailers in the vicinity of educational institutions in Uttaradit province. The simple random sampling technique was used with 148 alcohol retailers. Data was collected by questionnaires during January – December 2017. Data was analyzed by descriptive, percentage, mean, standard deviation, and inferential statistics by using Chi-square. The results found that alcohol retailers sell to adolescents was 69.6%. Showing alcohol advertising was 70.2%, do not check the age of the buyer before selling 46.6%, do not check the identity card of the buyer before selling was 51.4%, and alcohol showcase at the point of selling was 54.1%. The samples had knowledge about alcohol control law in medium level (54.1%). and factors associated with alcohol selling to adolescents by retailers in the vicinity of educational institutions was statistically significant at 0.05 level were point of selling ($OR_{Adjust}=54.11$, 95% CI: 7.49-390.82), self service ($OR_{Adjust}=15.25$, 95% CI: 1.97-117.98), check the identity card ($OR_{Adjust}=13.51$, 95% CI: 3.16-30.81), gender ($OR_{Adjust}=7.73$, 95% CI: 1.32-45.12), check the buyer's age ($OR_{Adjust}=7.32$, 95% CI: 1.74-30.81), and checked by law ($OR_{Adjust}=6.99$, 95% CI: 1.47-33.20). These factors could help to predict the alcohol retailers selling to adolescents at 73.3%. The findings of this study indicate that most alcohol retailers point of selling and self service. Therefore, the government and alcohol control committee should strongly enforce the laws to control access and alcohol selling to adolescents and prevent alcohol-related problems.

Keyword : alcohol selling, adolescents, alcohol retailers

บทนำ

จากการสำรวจพฤติกรรมจากการบริโภค เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสังคมไทยประจำปี พ.ศ. 2558 พบว่า อายุเฉลี่ยที่เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คือ 20.5 ปี ประชากรชายที่อายุ 15 ปีขึ้นไป เริ่มดื่มที่อายุเฉลี่ย 19.2 ปี ประชากรหญิงเริ่มดื่มเฉลี่ยที่อายุ 25.3 ปี สำหรับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นนักดื่มปัจจุบันหรือผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในรอบ 12 เดือนที่ผ่านมาจำนวน 17,705,006 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 32.29 ของประชากรวัยผู้ใหญ่ เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ระหว่างเพศ พบว่า ร้อยละ 52.97 ของประชากรชายเป็นนักดื่มปัจจุบันหรือมีจำนวน 14,049,804 คนและประชากรหญิงร้อยละ 12.92 เท่านั้นที่เป็นนักดื่มปัจจุบันหรือมีจำนวน 3,657,285 คน สำหรับพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของกลุ่มเยาวชน (อายุ 15-24 ปี) พบว่า เกือบร้อยละ 70.0 เป็นนักดื่มประจำและร้อยละ 17.89 เป็นนักดื่มนานๆครั้ง (ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา, 2559) จากข้อมูลการสำรวจของศูนย์วิจัยปัญหาสุรา พ.ศ. 2558 ได้สำรวจการเข้าถึงของเยาวชนในการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทำการสำรวจการปฏิบัติตามกฎหมายของร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่า ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี สามารถซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ด้วยตนเองโดยเยาวชนซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้สำเร็จถึงร้อยละ 98.7 ทั้งนี้การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยเยาวชนร้อยละ 99.1 ไม่มีการถามถึงอายุของผู้ซื้อและการซื้อร้อยละ 99.9 ไม่มีการขอคูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ซื้อจาก (ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา, 2559) จากสถานการณ์ดังกล่าวจึงมีการหาแนวทางในการควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จึงได้มีการออกพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 โดยมีกำหนดมาตรการต่างๆ ในการควบคุมการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชน เพื่อช่วยลดปัญหาและผลกระทบทั้งด้านสังคมและเศรษฐกิจช่วยสร้างเสริมสุขภาพโดยให้ตระหนักถึงพิษภัยของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตลอดจนช่วยป้องกันเด็กและ

เยาวชนมิให้เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้โดยง่าย (สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบ, 2551)

ปัจจัยและสาเหตุของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเยาวชน พบว่า ปัจจัยที่มาจากสังคมและสิ่งแวดล้อมภายนอกเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชน โดยจากการศึกษาของพงษ์ศักดิ์ อ้นมอย (2554) พบว่า เยาวชนในจังหวัดอุดรธานีเคยซื้อและซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ ร้อยละ 68.2 สามารถเดินทางไปซื้อได้สะดวกมาก ร้อยละ 41.5 ใช้เวลาเดินทางไปซื้อเพียง 5-10 นาที การหาซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลาตั้งแต่ 24.00-11.00 น. หรือ 14.00-17.00 น. เคยซื้อและซื้อได้ ร้อยละ 38.4 หาซื้อได้จากร้านขายเครื่องดื่มร้อยละ 93.8 และร้านขายของชำ/โชห่วย ร้อยละ 90.7 และเยาวชนเคยพบเห็นอายุต่ำกว่า 20 ปี สามารถซื้อเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 64.2 และจากการศึกษาของสาวิตรี อัมมวงค์กรชัย และคณะ (2551) ที่พบว่าปัจจัยเสี่ยงด้านชุมชนในการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ได้แก่ การขาดความเข้มงวดของกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้แอลกอฮอล์ ความยากง่ายในการเข้าถึงแหล่งซื้อขายแอลกอฮอล์

การจำกัดการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จึงเป็นมาตรการสำคัญที่จะช่วยลดปริมาณการบริโภคและอันตรายที่เกี่ยวข้องซึ่งในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ที่มีผลบังคับใช้มาจนถึงปัจจุบัน พ.ศ. 2561 เป็นเวลาประมาณ 10 ปีแล้ว จึงมีบทบัญญัติสำคัญที่กำหนดอายุขั้นต่ำของเยาวชนในการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการกำหนดสถานที่จำหน่ายด้วยโดยหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องได้มีความพยายามที่จะสนับสนุนให้ความรู้เรื่องกฎหมายและรณรงค์สนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายส่วนองค์กรภาคประชาสังคมในระยะหลังได้มีบทบาทสำคัญในการรณรงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างไรก็ตามมีการสำรวจที่ชี้ให้เห็นว่าเยาวชนที่อายุน้อยกว่า 20 ปี

ซึ่งเป็นอายุขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดให้สามารถซื้อเครื่องตีมแอลกอฮอล์ได้และสามารถซื้อหาเครื่องตีมแอลกอฮอล์มาตีได้เองโดยมีรายงานการพบเห็นเยาวชนอายุต่ำกว่า 20 ปีสามารถซื้อเครื่องตีมแอลกอฮอล์ได้ถึงร้อยละ 52 ข้อมูลเหล่านี้จึงสะท้อนถึงระดับการบังคับใช้กฎหมายในประเทศไทยด้วยว่าอาจยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ (สาวตรี อธิณางค์กรชัย และคณะ, 2551)

จากสถานการณ์การตีมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ดังกล่าวผู้วิจัยได้วิเคราะห์แล้วเห็นว่าร้านค้าและผู้จำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์รอบสถานศึกษาเป็นจุดเริ่มของปัญหาการตีมเครื่องตีมแอลกอฮอล์โดยรัฐบาลได้กำหนดมาตรการการควบคุมการเข้าถึงเครื่องตีมแอลกอฮอล์คือการกำหนดอายุผู้ซื้อต้องมีอายุ 20 ปีขึ้นไป การไม่ขายให้คนเมาสุราจนครองสติไม่ได้และการกำหนดเวลาในการจำหน่าย แต่ยังคงพบว่าการละเมิดกฎหมายกันเป็นอย่างมาก จึงเป็นจุดเริ่มต้นแห่งผลกระทบและปัญหาหลายประการดังที่ได้กล่าวมา แต่ในทางตรงกันข้าม หากร้านค้าหรือผู้จำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ปฏิบัติตามมาตรการอย่างเคร่งครัด ก็จะทำให้การเข้าถึงเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของเด็กเยาวชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปีเป็นไปได้ยาก การจำหน่ายเป็นไปตามเวลาที่กำหนดก็จะสามารถลดปริมาณการตีมแอลกอฮอล์ได้และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้บริโภคให้อยู่ในกรอบที่เหมาะสมและการที่ไม่ขายให้เด็กและเยาวชนอายุต่ำกว่า 20 ปี ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมในการจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมในการจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุดรดิตถ์เพื่อนำเอาสาเหตุหรือปัจจัยที่ได้จากการวิจัยมาพัฒนาเป็นแนวทางเพื่อที่จะส่งเสริมให้ผู้จำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ปฏิบัติตามมาตรการควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับนโยบาย และสำหรับผู้ปฏิบัติงานในระดับพื้นที่นอกจากนี้ยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมให้ผู้จำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ได้ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามมาตรการควบคุม

เครื่องตีมแอลกอฮอล์อย่างเคร่งครัด เพื่อที่จะลดปัญหาและผลกระทบที่เครื่องตีมแอลกอฮอล์เป็นต้นเหตุต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุดรดิตถ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุดรดิตถ์

ระเบียบวิธีการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงสำรวจภาคตัดขวาง (Cross-sectional survey research) ทำการศึกษาระหว่างเดือนมกราคม-ธันวาคม 2560 โดยมีรายละเอียดการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ประกอบการร้านค้าจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ คือ ร้านจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในจังหวัดอุดรดิตถ์ที่มีใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ที่ได้ขออนุญาตไว้กับสรรพสามิตจังหวัดอุดรดิตถ์ทุกร้านที่อยู่ในรัศมี 500 เมตรจากสถานศึกษาทุกแห่งที่สุ่มได้และการเลือกสถานศึกษาทั้ง 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับอุดมศึกษา คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
2. ระดับอาชีวศึกษา คือ วิทยาลัยเทคนิคอุดรดิตถ์และวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรดิตถ์
3. ระดับมัธยมศึกษาทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) สุ่มเลือกอำเภอโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลากร้อยละ 50 ของอำเภอในจังหวัดอุดรดิตถ์จำนวน 9 อำเภอ ได้อำเภอตัวอย่างจำนวน 5 อำเภอและทำการสุ่มเลือกสถานศึกษาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยการจับฉลากสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากอำเภอที่สุ่มได้

จากขั้นตอนที่ 1 อำเภอละ 1 แห่ง ได้สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา 5 แห่ง ดังนี้ โรงเรียนอุตรดิตถ์ โรงเรียนตรอนตรีสินธุ์ โรงเรียนพิชัย โรงเรียนท่าปลาและโรงเรียนน้ำปาดชนูปถัมภ์

กลุ่มตัวอย่าง คือร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยการสุ่มอย่างง่ายจากร้านค้าจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกร้านที่อยู่ในรัศมี 500 เมตรจากสถานศึกษาที่กำหนด ได้ตัวอย่างร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ได้ขออนุญาตไว้กับสรรพสามิตจังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 148 ร้าน ตามระดับการศึกษาดังนี้ ระดับอุดมศึกษา จำนวน 48 ร้าน ระดับอาชีวศึกษา จำนวน 29 ร้าน และระดับมัธยมศึกษา จำนวน 71 ร้าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแบบตรวจสอบรายการและแบบตอบอย่างสั้น มีเนื้อหา 5 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลคุณลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการร้านค้า ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษารายได้ ระยะเวลาที่ค้าขาย ประเภทของร้าน เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่จำหน่าย ประเภทของใบอนุญาต การแสดงป้าย ระยะเวลาที่ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ระยะทางของร้านค้าจากสถานศึกษา

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 15 ข้อ เป็นคำถามเป็นแบบให้เลือกตอบ คือ ใช่ และไม่ใช่ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ ตอบใช่ ให้ 1 คะแนน ตอบไม่ใช่ ให้ 0 คะแนน

ส่วนที่ 3 ทศนคติต่อมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 12 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า (Rating scale) แบ่ง 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่น่าใจ ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้คำถามเชิงบวก ให้ 5, 4, 3, 2, 1 คะแนน ตามลำดับและคำถามเชิงลบให้ 1, 2, 3, 4, 5 คะแนน ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 การตรวจสอบตามมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 4 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า (Rating scale) แบ่ง 4 ระดับ คือ มากกว่า 3 ครั้ง 2-3 ครั้ง 1 ครั้งและไม่เคย

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า (Rating scale) แบ่ง 4 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้คำถามเชิงบวก ให้ 4, 3, 2, 1 คะแนนตามลำดับและคำถามเชิงลบให้ 1, 2, 3, 4 คะแนน ตามลำดับ

ส่วนที่ 6 พฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชน จำนวน 22 ข้อ จำแนกเป็นการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 8 ข้อ การโชว์ผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 5 ข้อ การแบ่งจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 3 ข้อ และการตรวจสอบอายุผู้ซื้อ จำนวน 6 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า (Rating scale) แบ่ง 4 ระดับ คือ เป็นประจำ บ่อยครั้ง นานๆ ครั้งและไม่เคย โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้คำถามเชิงบวก ให้ 4, 3, 2, 1 คะแนนตามลำดับและคำถามเชิงลบให้ 1, 2, 3, 4 คะแนน ตามลำดับ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบและนำมาหาค่าดัชนี IOC (Index of item-objective congruence) ได้เท่ากับ 0.87 และทำการตรวจสอบความเชื่อมั่น (reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดลองกับเยาวชนในสถานศึกษาจำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าประสิทธิภาพของครอนบาค (Cronbach's alpha co-efficient) ได้เท่ากับ 0.88

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนของผู้ประกอบการร้านค้าโดยรอบสถานศึกษาในจังหวัดอุตรดิตถ์

2. ตรวจสอบความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสอบถามทุกฉบับที่ได้ทำการเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้วและทำการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การประมวลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ประกอบด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi-square) และการถดถอยโลจิสติกทวิ (Binary logistic regression analysis)

จริยธรรมการวิจัย การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในคนจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เครือข่ายภูมิภาคมหาวิทยาลัยนเรศวร เลขที่ 003/60 วันที่รับรอง 24 พฤษภาคม 2560 นอกจากนี้ยังได้มีการชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาให้กลุ่มตัวอย่างได้ทราบว่า กลุ่มตัวอย่างมีสิทธิ์ที่จะร่วมตอบรับหรือปฏิเสธการตอบแบบสอบถามหรือในระหว่างการตอบแบบสอบถามสามารถยกเลิกได้ตามต้องการและจะไม่ถูกเปิดเผยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย

ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีสถานภาพเป็นเจ้าของร้านร้อยละ 80.4 และเป็นลูกจ้าง ร้อยละ 19.6 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 71.6 และเป็นเพศชาย ร้อยละ 28.4 มีอายุเฉลี่ย 46.8 ปี มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 30.4 มีรายได้เฉลี่ย 24,790.54 บาท/เดือน เป็นร้านขายของชำ/โชห่วย ร้อยละ 66.2 ร้านสะดวกซื้อ ร้อยละ 12.2 ส่วนใหญ่จำหน่ายเบียร์ ร้อยละ 96.6 สปาย/ไวน์คูลเลอร์ ร้อยละ 54.1 และสุราไทย ร้อยละ 50.7 มีป้ายหรือสติ๊กเกอร์ห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ให้กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 57.4 และไม่มีร้อยละ 42.6 ร้านค้าอยู่ห่างจากสถานศึกษาระยะทางเฉลี่ย 582.77 เมตร

ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับเยาวชน ร้อยละ 69.6 มีการติดป้ายโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 70.2 แบ่งจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 45.3 ไม่

สอบถามอายุของผู้ซื้อ ร้อยละ 46.6 ไม่ขอตรวจสอบบัตรประชาชนของผู้ซื้อ ร้อยละ 51.4 และ มีการวางโชว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ณ จุดขาย ร้อยละ 54.1 ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความรู้เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 54.1 พบว่าในรอบ 1 ปีที่ผ่านมาเคยถูกสุ่มตรวจสอบเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 55.4 ถูกตรวจจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ร้อยละ 53.4 สรรพสามิต ร้อยละ 52.0 และเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยละ 22.3

ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีพฤติกรรมจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับเยาวชน ร้อยละ 69.6 มีการติดป้ายโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 70.2 แบ่งจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 45.3 ไม่สอบถามอายุของผู้ซื้อก่อนขาย ร้อยละ 46.6 ไม่ขอตรวจสอบบัตรประชาชนของผู้ซื้อก่อนจำหน่าย ร้อยละ 51.4 และมีการวางโชว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ณ จุดขาย ร้อยละ 54.1

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชน และเมื่อนำมาวิเคราะห์ พบว่ามี 6 ตัวแปรที่ทำนายการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ วางโชว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ณ จุดขาย ($OR_{Adjust}=54.11$, 95% CI:7.49-390.82, p-value=0.001) การขายแบบให้ลูกค้าบริการตัวเอง ($OR_{Adjust}=15.25$, 95% CI:1.97-117.98, p-value=0.009) การตรวจสอบบัตรประชาชนของผู้ซื้อ ($OR_{Adjust}=13.51$, 95% CI: 3.16-30.81, p-value=57.70) เพศ ($OR_{Adjust}=7.73$, 95% CI:1.32-45.12, p-value=0.023) การสอบถามอายุของผู้ซื้อ ($OR_{Adjust}=7.32$, 95% CI: 1.74-30.81, p-value=0.007) และการถูกตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย ($OR_{Adjust}=6.99$, 95% CI:1.47-33.20, p-value=0.014) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05โดยพบว่าร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่วางโชว์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ณ จุดขายมีโอกาสจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 54.11 เท่าร้านที่ขายเครื่องดื่ม

แอลกอฮอล์แบบให้ลูกค้าบริการตัวเอง มีโอกาสจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 15.25 เท่าร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ไม่ขอคู่มือประชาชนของผู้ซื้อ มีโอกาสจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 13.51 เท่าผู้จำหน่ายเพศหญิง มีโอกาสจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากกว่าผู้จำหน่ายเพศชาย 7.73 เท่า ร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ไม่สอบถามอายุของผู้ซื้อ มีโอกาสจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 7.32 เท่าและร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ไม่เคยถูกตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย มีโอกาสจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 6.99 เท่าทั้ง 6 ตัวแปรอิสระนี้สามารถร่วมกันทำนายการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชนได้ร้อยละ 73.7 (Pseudo $R^2=0.737$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เยาวชน

ตัวแปร	OR _{Adj}	95% CI		p-value
		upper	lower	
เพศ				
ชาย	1			
หญิง	7.73	1.32	45.12	0.023*
ประเภทร้าน				
ร้านสะดวกซื้อ	1			
ร้านโชห่วย	3.50	1.49	8.21	0.841
ร้านเหล้า	2.30	1.18	8.47	0.819
ถูกตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย				
เคย	1			
ไม่เคย	6.99	1.47	33.20	0.014*
การติดป้ายโฆษณา				
ไม่ติด	1			
ติด	3.52	1.66	7.46	0.612
ขายแบบให้บริการตัวเอง				
ไม่ทำ	1			
ทำ	15.25	1.97	117.98	0.009*
สอบถามอายุของผู้ซื้อก่อนขาย				
สอบถาม	1			
ไม่สอบถาม	7.32	1.74	30.81	0.007*
ขอคู่มือของผู้ซื้อ				
ขอคู่มือ	1			
ไม่ขอคู่มือ	13.51	3.16	57.70	0.001*
วางโชว์ ณ จุดขาย				
ไม่วางโชว์	1			
วางโชว์	54.11	7.49	390.82	0.001*

Constant value = 10.715, Pseudo R^2 (Nagelkerke R^2) = 0.737

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่า มีร้านจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ไม่มีป้ายหรือสติ๊กเกอร์ห้ามจำหน่ายเครื่องตี้มที่มีแอลกอฮอล์ให้กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 42.6 สอดคล้องกับการศึกษาของอารีกุล พวงสุวรรณและคณะ (2555) พบว่าร้านค้าส่วนใหญ่ไม่มีป้ายคำเตือนเกี่ยวกับกฎหมายใดๆ และการศึกษาของวรุฒิ สันติมัย (2551) พบว่าผู้ประกอบการร้านจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในเขตอำเภอศรีราชาเคยได้รับการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ ร้อยละ 51.4 และสอดคล้องกับการศึกษาของนิตยา โคสุวรรณ (2548) กล่าวถึงมาตรการในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์เพื่อป้องกันผลกระทบต่อสังคมโดยรวม โดยต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ดังนั้นหากรัฐบาลได้กำหนดให้มีมาตรการหรือกฎหมายต่างๆ ขึ้นมาแล้วต้องมีการดำเนินการบังคับใช้อย่างจริงจังและต่อเนื่องซึ่งจะส่งผลทำให้มีการกระทำผิดน้อยลง กล่าวคือผู้ประกอบการจะมีการกระทำตามกฎหมายมากขึ้น เนื่องจากการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้เข้าไปตรวจสอบจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการมีความระมัดระวังในการปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องมากขึ้น ส่งผลให้มีการกระทำผิดกฎหมายลดน้อยลงและการรับรู้มาตรการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของผู้จำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับมาตรการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของวรุฒิ สันติมัย (2551) พบว่าความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้ประกอบการร้านขายในเขตอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรีส่วนใหญ่มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 49.2

จากการศึกษาที่ พบว่า ผู้จำหน่ายมีความรู้เรื่องการไม่สามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ได้เพียงร้อยละ 57.4 เท่านั้น สอดคล้องกับการศึกษาของอารีกุล พวงสุวรรณและคณะ (2555) พบว่า เยาวชนสามารถซื้อเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ได้สำเร็จมากถึงร้อยละ 98.7 โดยร้อยละ

94.0 ของการเข้าซื้อเป็นไปโดยปราศจากอุปสรรค การเข้าซื้อของเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 99.1 ไม่พบว่าการถามถึงอายุของผู้ซื้อและร้อยละ 99.9 ไม่มีการขอดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ซื้อ ในจำนวนครั้งที่เข้าซื้อส่วนใหญ่เกือบร้อยละ 80.1 ผู้ซื้อเป็นผู้หยิบเครื่องตี้มแอลกอฮอล์เอง ซึ่งการสอบถามอายุของผู้ซื้อช่วยลดความสำเร็จในการซื้อได้ถึงประมาณ 1 ใน 3 และการขอดูบัตรประจำตัวประชาชน จะทำให้ความสำเร็จในการซื้อเป็นศูนย์หรือไม่เกิดการซื้อขึ้นได้อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าหากสามารถทำให้ผู้จำหน่ายขอดูบัตรประจำตัวประชาชนจากเยาวชนได้มากเท่าไร ความสำเร็จในการซื้อก็จะยิ่งน้อยลงและป้องกันการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของเยาวชนได้มากเท่านั้น

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้เยาวชนคือ ร้านจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่วางโชว์เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ณ จุดขายมีโอกาจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ 54.11 เท่า และด้านการส่งเสริมการขายด้วยการลด แลก แจก แถม เรายาย โดยร้านจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ขายแบบให้ลูกค้าบริการตัวเองมีโอกาจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ 15.25 เท่า สอดคล้องกับการศึกษาของวุฒิพงศ์ ภักดีกุล (2553) ที่พบว่าผู้จำหน่ายร้อยละ 67.2 ติดป้ายโฆษณาเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ โดยการปิดป้ายโฆษณาที่มีสัญลักษณ์รูปภาพของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์บริเวณหน้าร้าน มีทั้ง ประเภทที่เป็นแผ่นผ้า ป้ายไว้นิล แผ่นโปสเตอร์ ป้ายถาวรแผ่นเหล็ก ป้ายกล่องไฟฟ้าหรือแม้แต่ข้อความโฆษณาที่เจ้าของร้านเขียนขึ้นเอง นอกจากนั้นยังมีการตั้งโชว์บริเวณหน้าร้านให้ผู้ซื้อมองเห็นชัดเจนร้อยละ 67.2 นอกจากนี้ยังพบว่าร้านจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ไม่ขอดูบัตรประชาชนของผู้ซื้อมีโอกาสจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ 13.51 เท่า และร้านจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ไม่สอบถามอายุของผู้ซื้อก่อนขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ มีโอกาจำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ 7.32 เท่า สอดคล้องกับการศึกษาของอารีกุล พวงสุวรรณและคณะ (2555)

ที่พบว่าการสอบถามถึงอายุและบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ซื้อจึงมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการซื้อ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้ประกอบการร้านค้าส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรมจำหน่ายเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ไม่ถูกต้องตาม พ.ร.บ.ควบคุมเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ได้แก่ วางโชว์เครื่องยนต์แอลกอฮอล์จำหน่ายเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ที่ขายแบบให้ลูกค้าบริการตัวเอง การไม่สอบถามอายุของผู้ซื้อก่อนจำหน่ายเครื่องยนต์แอลกอฮอล์และการจำหน่ายเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ให้เยาวชน ดังนั้นจึงเสนอให้หน่วยงานภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ สาธารณสุข ตำรวจและสรรพสามิต เร่งรัดพัฒนามาตรการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง พร้อมๆ กับดำเนินการตรวจสอบและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างเคร่งครัด

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.) ที่ได้ให้การสนับสนุนเงินทุนวิจัยในการศึกษาในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- นิตยา ไควสุวรรณ. (2548). *มาตรการสังคมและกฎหมายในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักคุมประพฤติประจำศาลแขวงพระนครเหนือ.
- พงษ์ศักดิ์ อ้นมอย. (2554). *การประเมินผลมาตรการการเข้าถึงเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ของเยาวชนในจังหวัดอุดรธานี*. นนทบุรี: ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา.
- เพ็ญแข แสงแก้ว. (2540). *การวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พินิจพับซิง.
- วรุฒิ สันติมงคล. (2551). *การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้ประกอบการร้านค้าในเขตอำเภอศรีราชาจังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญา สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วชิพงศ์ ภักดีกุล. (2553). *การพัฒนาตัวแบบแก้ไขปัญหากลุ่มเมตกฎหมายเครื่องยนต์แอลกอฮอล์ในชุมชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (2559). *รายงานสถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลกระทบในประเทศไทย ปี 2558*. นนทบุรี: เดอะกราฟิก ชีสเต็มส์.
- ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (2559). *รายงานสถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสังคมไทยประจำปี ปี 2558*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
- สาวิตริ อึ้งฉางค์กรชัย, โอนชา หมักทอง, และณอมศรี อินทนนท์. (2551). *รายงานผลการศึกษาเรื่องการเฝ้าระวังพฤติกรรมและการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบ. (2551). *พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- อารีกุล พวงสุวรรณ, กัณณพนธ์ ภักดีเศรษฐกุล, และทักษพล ธรรมรังสี. (2555). *การปฏิบัติตามกฎหมายของร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกี่ยวกับการจำกัดอายุของผู้ซื้อ*. นนทบุรี: ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา.

คำแนะนำ

การส่งผลงานวิชาการลงตีพิมพ์

ในวารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา พ.ศ.2561

เพื่อให้การจัดทำวารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีคุณภาพ จึงขอให้งดเลิกคำแนะนำปี 2558 และใช้คำแนะนำนี้ตั้งแต่ 1 มกราคม 2561 ดังนี้

ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น ๆ

ผลงานวิชาการที่ได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ หมายถึง ผลงานที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในบทความที่ส่งขอรับการตีพิมพ์อย่างน้อย 2 คนที่มีความเห็นตรงกันว่าเป็นผลงานที่มีคุณภาพสามารถลงตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารได้

ผลงานวิชาการที่รับตีพิมพ์ หมายถึง บทความวิจัยบทความวิชาการหรือ บทความปริทรรศน์

คำแนะนำของการเตรียมบทความ

1. ข้อกำหนดการตีพิมพ์ผลงานวิชาการในวารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษามีดังต่อไปนี้

1.1. เป็นผลงานวิชาการทั้งภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษในสาขาการพยาบาลการสาธารณสุขและการศึกษา

1.2. ผลงานวิชาการต้องไม่เคยลงตีพิมพ์ในหนังสือและวารสารใดมาก่อนยกเว้นเป็นผลงาน

วิชาการที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการที่ไม่มี Proceedings และผู้เขียนจะต้องไม่ส่งบทความเพื่อไปตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่นในเวลาเดียวกัน

1.3. ผลงานวิชาการจะได้รับการพิจารณาถ้อยแถลงจากผู้ทรงคุณวุฒิที่กองบรรณาธิการเห็นสมควร ไม่น้อยกว่า 2 คน

1.4. กองบรรณาธิการจะแจ้งผลการพิจารณาการลงตีพิมพ์ในวารสารหลังจากผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิและกองบรรณาธิการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

1.5. หากผลงานวิชาการใดได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ เจ้าของผลงานวิชาการจะต้องแก้ไขต้นฉบับให้เสร็จและส่งคืนกองบรรณาธิการภายในเวลาที่กำหนดมิฉะนั้นจะถือว่าสละสิทธิ์การตีพิมพ์

1.6. ผลงานวิจัยต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากสถาบันใดสถาบันหนึ่ง (เฉพาะวิจัยในมนุษย์)

2. อัตราค่าบำรุงวารสารฯ / ค่าธรรมเนียมในการนำผลงานวิชาการลงตีพิมพ์ในวารสารฯ

2.1. กรณีส่งตามปกติอัตราค่าธรรมเนียม 3,000 บาท/ 1 บทความ

2.2. กรณีส่งแบบเร่งด่วน (Fast track) อัตราค่าธรรมเนียม 5,000 บาท/ 1 บทความ

โดยชำระค่าลงทะเบียนตีพิมพ์บทความ โดยการโอน
เงินมาที่ บัญชีธนาคารกรุงไทย สาขา พะเยา เลขบัญชี
512-0-69285-0 ชื่อบัญชี วิทยาลัยพยาบาลบรมราช
ชนนี(งานวารสาร)

3. การเตรียมต้นฉบับบทความวิจัยมีแนว
ปฏิบัติตามลำดับการเขียน ดังนี้

3.1 ชื่อเรื่อง ทั้ง ภาษาไทยและ
ภาษาอังกฤษ

3.2. บทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
(Abstract)

3.3. ชื่อ-สกุลและสถานที่ทำงานของผู้แต่ง
(ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)

3.4. คำสำคัญ (Keywords) ให้ผู้เขียน
พิจารณา คำสำคัญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
จำนวน 3-5 คำ

3.5. บทนำเป็นการเขียนความเป็นมาหรือ
ความสำคัญ ควรเขียนสาระหรือข้อมูลสำคัญที่เป็น
ประเด็นหลักการวิจัยเขียนให้กระชับตรงประเด็นและ
แสดงถึงความสำคัญหรือปัญหาที่ต้องทำการศึกษา

3.6. วัตถุประสงค์การวิจัย กระชับและ
ชัดเจน

3.7. ระเบียบวิธีการวิจัยเป็นการเขียน
อธิบายกระบวนการทำวิจัยตามหลักระเบียบวิธีวิจัยที่มี
คุณภาพ โดยมีรายละเอียดพอสังเขปที่แสดงให้เห็นถึง
รายละเอียดของกระบวนการ

3.8. ผลการวิจัย เป็นการเขียนผลการ
วิเคราะห์ข้อมูลหรือข้อค้นพบจากการวิจัยหากจะมีการ
นำเสนอข้อมูลด้วยตารางควรออกแบบตารางให้
เหมาะสมและให้นำเสนอข้อมูลได้ตารางตามที่จำเป็น
การอธิบายข้อมูลควรหลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำกับสิ่งที่
แสดงในตาราง

3.9. อภิปรายผลเป็นการแปลความหมาย
ของผลการวิจัยและอธิบายเหตุผลว่าข้อค้นพบหรือสิ่งที่
เกิดขึ้นสามารถอธิบายด้วยหลักการหรือทฤษฎีใดบ้าง
ผลการวิจัยสอดคล้องหรือขัดแย้งกับผลการวิจัยของคน
อื่นหรือไม่อย่างไรทั้งนี้ในการอภิปรายควรสนับสนุน

ด้วยข้อมูลที่เป็นเหตุเป็นผลและอธิบาย โดยใช้
หลักฐานเชิงประจักษ์

3.10. ข้อเสนอแนะในการเขียน
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ควรเขียนข้อเสนอแนะเพื่อ
การนำผลการวิจัยไปใช้ หรือสำหรับการทำวิจัยต่อยอด
ในอนาคตทั้งนี้ข้อเสนอแนะควรสืบเนื่องจากข้อค้นพบ
จากการวิจัยครั้งนี้ไม่ใช่ข้อเสนอแนะตามหลักการ
โดยทั่วไป

3.11. ในการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ใน
บทความขอให้ผู้เขียนใช้ข้อมูลจากแหล่งที่มีความ
น่าเชื่อถือและทันสมัยไม่เกิน 10 ปีมีการระบุชื่อผู้แต่ง
และปีพิมพ์ปรากฏอย่างชัดเจนควรอ้างอิงจากแหล่ง
หรือเอกสารที่เป็นต้นตอของข้อมูลและบทความใดที่มี
การตรวจสอบพบว่าเข้าข่าย Plagiarism จะถูกตัดสิทธิ์
ในการพิจารณาตีพิมพ์

4. การเตรียมต้นฉบับบทความปริทัศน์
(Review Article)มีแนวปฏิบัติตามลำดับการเขียน
ดังนี้

4.1 ชื่อเรื่อง ทั้ง ภาษาไทยและ
ภาษาอังกฤษ

4.2 ชื่อผู้พิมพ์ทุกคน และสถานที่ทำงาน
โดยใช้ภาษาไทย

4.3 บทคัดย่อ (Abstract) ให้เขียนทั้ง
ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นความเรียงย่อหน้าเดียว
ประกอบด้วยสาระสังเขปที่สำคัญและครบถ้วน คำ
สำคัญ(Key words) มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
จำนวน 3-5 คำ

4.4 บทนำ เป็นการเขียนความสำคัญ
ควรเขียนสาระหรือข้อมูลสำคัญที่เป็นประเด็นหลักของ
เรื่องที่น่าสนใจ เขียนให้กระชับตรงประเด็นและแสดง
ถึงความสำคัญว่าทำไมจึงนำเสนอบทความนี้

4.5 สาระปริทัศน์ในประเด็นต่างๆ ที่ตรง
กับชื่อเรื่อง โดยประเด็นที่น่าสนใจจะต้องกระชับ
ตรงประเด็น ไม่ซ้ำซ้อน

4.6 วิจารณ์ เป็นการสรุปสาระ และ
แสดงความคิดเห็นของผู้เขียนโดยจะอ้างอิงวรรณกรรม
ต่าง ๆ มาเพิ่มเติมหรือไม่ก็ได้

4.7. กิตติกรรมประกาศ (หากมี)

4.8. เอกสารอ้างอิง

5. การอ้างอิงเอกสาร

การเขียนเอกสารอ้างอิง (References) ทำตามแบบฉบับสำหรับแนวทางของการเขียนเอกสารอ้างอิง โดยใช้ระบบของAPAปี ค.ศ. 2011 รายละเอียดศึกษาจากหนังสือ Publication Manual of the American Psychological Association. มีรายละเอียด ดังนี้

ผู้แต่งเป็นชาวต่างประเทศให้ลงนามสกุลตามด้วยเครื่องหมาย และต่อด้วยอักษรย่อของชื่อต้น และชื่อรอง ดังตัวอย่าง

5.1 หนังสือ

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ (ครั้งที่พิมพ์ ตั้งแต่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป). เมืองที่พิมพ์: สำนักพิมพ์

บุญชม ศรีสะอาด. (2547). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

Kosslyn, S. M., & Rosenberg, R. S. (2004). *Psychology: The brain, the person, the world*. (2nd ed.). Essex, England: Pearson Education Limited.

Mussen, P., Rosenzweig, M. R., Aronson, E., Elkind, D., Feshbach, S., Geiwitz, P. J., et al. (1973). *Psychology: An introduction*. Lexington, Mass.: Heath.

5.2 วารสาร

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่(ฉบับที่), หน้า.

เพชฌัญญู กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี. (2545). ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index:E.I.). *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 8(1), 30-36.

Klimoski, R., & Palmer, S. (1993). The ADA and the hiring process in organizations. *Consulting Psychology Journal: Practice and Research*, 45(2), 10-36.

5.3 หนังสือรวมเรื่อง (Book Review)

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ใน ชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ), ชื่อหนังสือ (ครั้งที่พิมพ์ ตั้งแต่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป, หน้า). เมืองที่พิมพ์: สำนักพิมพ์

ประสม เนืองเฉลิม. (2549). วิทยาศาสตร์พื้นฐาน: การจัดการเรียนรู้มิติทางวัฒนธรรม ท้องถิ่นการบูรณาการ ความรู้พื้นบ้านกับการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์เพื่อชุมชน:กรณีศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ป่าปู้ตา. ใน ฉลาด จันทรมสมบัติ (บรรณาธิการ), *ศึกษาศาสตร์วิจัย ประจำปี2548 – 2549* (หน้า 127 – 140). มหาสารคาม: สารคาม-การพิมพ์-สารคามแปเปอร์

Cooper, J., Mirabile, R., & Scher, S. J. (2005). Actions and attitudes: The theory of cognitive dissonance. In T. C. Brock & M. C. Green (Eds.), *Persuasion: Psychological insights and perspectives* (2nd ed., pp. 63-79). Thousand Oaks, CA, US: Sage Publications, Inc.

5.4 สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้นิพนธ์. (วันที่ เดือน ปีที่ปรับปรุงล่าสุด). ชื่อเรื่อง. วันที่ทำการสืบค้น, ชื่อฐานข้อมูล. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (3 ธันวาคม 2548). *ธนาคารหลักสูตร*. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2550, จาก <http://db.onec.go.th/thaigifted/lessonplan/index.php>

Wollman, N. (1999, November 12).

Influencing attitudes and behaviors for social change.

Retrieved July 6, 2005, from

<http://www.radpsynet.org/docs/wollmanattitude.html>

6. โปรดตรวจสอบ ต้นฉบับดูว่า ท่านได้เขียนหัวข้อต่าง ๆ และให้ข้อมูลครบถ้วน ใช้คำต่าง ๆ ถูกต้องตามพจนานุกรมไทย และอังกฤษ รวมทั้งคำศัพท์ทางวิชาการ และระบบการอ้างอิง ได้ถูกต้อง

7. การตั้งค่าน้ำกระดาษให้ตั้งค่าขนาดกระดาษ A4 จัดหน้าให้มีช่องว่างด้านบน 1 นิ้ว ด้านล่าง 1 นิ้ว ด้านซ้าย 1.25 นิ้ว ด้านขวา 1 นิ้ว อักษรที่ใช้ในการพิมพ์ให้ใช้ฟอนต์ Angsana New ขนาด 16 และ single space และมีเนื้อหารวมบทความย่อและเอกสารอ้างอิงไม่เกิน 15 หน้า

8. ผลงานทางวิชาการทุกเรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์ผู้พิมพ์จะได้รับวารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา 1 ฉบับ ในกรณีที่ผู้พิมพ์ต้องการประสงค์จะซื้อเพิ่มเป็นรายฉบับ ราคาฉบับละ 150 บาท

9. การส่งต้นฉบับให้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

9.1. ส่งต้นฉบับบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเป็นอิเล็กทรอนิกส์ไฟล์ (.docx) ไปที่เว็บไซต์ของวารสารที่ <https://www.tci-thaijo.org/index.php/bcnpy> เพื่อทำการลงทะเบียนสมาชิกวารสารและดำเนินการส่งบทความผ่านระบบ

ออนไลน์ของ TCI ทั้งนี้ผู้เขียนสามารถศึกษาข้อมูลคำแนะนำเบื้องต้นสำหรับผู้พิมพ์ที่เมนูด้านขวามือของเว็บไซต์ หรือตามคู่มือแนบท้าย

9.2. เมื่อบทความผ่านประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วจะมีหนังสือแจ้งจากกองบรรณาธิการวารสารให้ผู้เขียนดำเนินการปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

9.3. ชำระเงินค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์ในวารสารเมื่อได้รับหนังสือแจ้งจากกองบรรณาธิการข้อ 8. วารสารมีกำหนดออกปีละ 3 ฉบับคือฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายนฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคมและฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม

สมาชิกหรือผู้อ่านท่านใดประสงค์จะขอข้อมูลหรือรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกองบรรณาธิการได้ดังนี้

กองบรรณาธิการวารสารการพยาบาล
การสาธารณสุขและการศึกษา
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา
312 หมู่ 11 ตำบลบ้านต๋อม อำเภอเมือง
จังหวัดพะเยา รหัสไปรษณีย์ 56000
โทรศัพท์ 0-5443-1779 ต่อ 105,114
โทรสาร 0-5443-1889
มือถือ 06-1289-5926
E-mail : journal@bcnpy.ac.th

